

megen Tvivl, der endogjaa kan udtales om, hvilken Raskule, der skal gøres, er det dog ganske aabenbart, at en Raskule, der er støttet paa tidligere Erfaringer, og som er anstillet i Regeringens Forslag, i Motiverne til Lovforslaget, have akkurat samme, og formentlig langt større Værdi og Fastsæthed end de af det ærede Medlem fremsatte Formodninger. Og naar det samme ærede Medlem bemærkede, at Vedtagelsen vilde være til Fordel for de store Bryggerier, kan det siges med samme Ret, at det ogsaa vil blive en Fordel for de smaa Bryggerier, hvis Sag jeg tidligere har talt. Overhovedet ser jeg saaledes paa Vedtagelsen af Lovforslaget, at det snarest er en Fordel for Konsumenterne. Men jeg skal gentage, hvad jeg tillod mig at fremhæve ved 1ste Behandling, at jeg ogsaa dette kun for en foreløbig, interimistisk Tilstand, idet der ved Afgørelsen næste Gang vil komme flere Faktorer med i Beregningen, navnlig Hensynet til andre alkoholiske Drikkes Bestatning, og det er jo sagt tilstrækkeligt ofte, at man opsætter Afgørelsen af Hensyn til den Toldkommission, der endnu ikke har afgivet sin Betænkning.

H. S. Jørgensen: Jeg tør ikke imødegaa den højtærede Finansministers Mening om, hvor meget eller hvor lidt denne Lov vilde berøve Statskassen, men jeg har kun udtalt som min Formening, at selv om dette Lovforslag blev forkastet, saa at altsaa Ølstatloven kom til at træde fuldt i Kraft, vilde det ikke reducere Forbruget saa meget, at Skatten vilde gaa ned med et saa stort Beløb som anført. Hvad det Spørgsmaal angaar, om det vilde komme de større Ølbryggerier til gode, maa jeg sige, at det ingenlunde har været min Mening at ville tage de smaa Ølbryggerier i Forsvar, jeg har hverken villet forsvare de store eller de smaa Bryggerier. Jeg gaar kun ud fra, at det er dem, der ville gaa Fortjenesten ved denne Lov, efter som de tidligere have baseret deres Priser paa, at Skatten vilde stige i 1895.

Beth-Cspensen: Ja, der er jo blevet sagt ikke saa lidt om denne Sag, og der er mange, der have haft Ordet, saa det lader til, at det vil blive vanskeligt overhovedet at lægge en Raskule for, hvor lang Tid et Møde tager. Jeg har lagt Mærke til f. Eks., at det ærede Medlem for Skive (Dalsgaard) har haft Ordet seks Gange for at sige Hør! til det ærede Medlem for Hornslet (Neergaard) — jeg antager, Stenografene har faaet det noteret — og det er jo straks en rigtig Benyttelse af Ordet. Jeg fik da

ogsaa Øst til at sige lidt i Anledning af de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Ruds-Bedby (H. S. Jørgensen), ikke for det, der blev henvendt til mig — det har jo den højtærede Formand paatalt — men fordi det ærede Medlem kom med Udtalelser om, at han anbefalede os at forkaste dette Lovforslag og bruge Pengene til at give til Smaaafolk. Det syntes jeg egentlig var en lys Tante, og jeg fik derfor Øst til at udtale, at hvis det virkelig var noget saadant, der forelaa, vilde jeg for mit Vedkommende absolut følge det ærede Medlem for Hornslet og dem, der have talt fra den Side. Hvis der virkelig var en Afstale om en bestemt Anvendelse for de Penge, som skulde komme ind ved Ølstaten og en Anvendelse, som vi i øvrigt kunde billige her, vilde jeg gerne være med dertil. Men det er jo slet ikke det, der ligger for, saa det forekommer mig, at det ærede Medlem for Ruds-Bedby er kommen noget for sent med den Henstilling. Hvis han havde faaet det lavet saaledes — han har jo maaste gamle Forbindelser — at der var en bestemt Afstale om Maaden, hvorpaa Pengene skulde anvendes, saa at man kunde stole paa, at Pengene vilde blive anvendte paa den Maade, vilde jeg have kunnet gaa med dertil. Men en saadan Afstale foreligger jo for det første ikke, og for det andet kan man heller ikke vente, at de Herrer have saa stærke Forbindelser mere, at de kunne gennemføre noget af den Slags. Derfor tør jeg ikke være med til at lægge en ny Skat paa, hvilket vi jo ville gøre, hvis vi lade Ølstatens Forhøjelse træde i Kraft. For øvrigt vil jeg med Hensyn til Statskassens Løb i Almindelighed sige, at jeg er ikke saa bestemt i saa Henseende. Jeg kan nemlig ikke se rettere, end at den Vej, vi ere inde paa, i og for sig er fornuftig, nemlig at lade Statskassen løbe tør. Det har jeg ikke noget imod, naar det sker paa fornuftig Maade. Jeg kan ikke se rettere, end at den eneste Maade, hvorved vi kunne tilvejebringe Betingelser for at faa en virkelig retfærdig Bestatning, Formue- og Indkomstskat, er ved at lade Statskassen løbe tør paa fornuftig Maade. Af disse forfærdige Hensyn kan jeg med rolig Samvittighed stemme for Forslaget om at udsætte Strafftrædelsen af Ølstatens Forhøjelse.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.) blev ved et Navneopraab, som foretoges paa Begæring af Bertelsen (Vejlø Amt, 5te Valg